

MICTO ΔIBuAT

УДК 821.111(72)-3

Г 47

CITY OF GIRLS

Copyright © 2019, Elizabeth Gilbert

All rights reserved

Елізабет Гілберт

Г 47 Місто дівчат [Текст] : роман / Елізабет Гілберт; переклад з англ. Ганни Лелів. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. — 536 с.

ISBN 978-617-679-712-8

«Місто дівчат» — новий бестселер Елізабет Гілберт, яка підкорила світ романами «Їсти, молитися, кохати» та «Природа всіх речей».

Це інтригуючий роман про жіночу сексуальність і свободу, про відвагу бути собою і право жити так, як тобі хочеться. А ще — історія дуже незвичайного кохання, на яке наклала свою тінь війна, та справжньої дружби, яку нелегко знайти, зрозуміти та оцінити, особливо в такому непростому і мінливому місті, як Нью-Йорк.

Роман «Місто дівчат» починається 1940 року, коли дев'ятнадцятилітню Вівіан Морріс виганяють з престижного коледжу. Батьки відправляють доньку на Мангеттен до тітки — власниці невеликого, проте дуже ексцентричного театру. Несподівано для себе Вівіан опиняється у справжньому вирі довоєнного богемного життя. Знайомства із зірками, незвичайні театральні постановки, нестримний секс, ріки алкоголю і відчуття цілковитої свободи спершу заворожують та спокушають, а потім вибивають землю з-під ніг. І це лише початок шляху Вівіан довжиною в життя, який необхідно пройти, щоб зрозуміти: ти не мусиш бути хорошою дівчинкою, щоб бути хорошою людиною.

УДК 821.111(72)-3

© Елізабет Гілберт, текст, 2019

© Ганна Лелів, переклад, 2019

© Оксана Йориш, обкладинка, 2019

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2019

ISBN 978-617-679-712-8 (укр.)

ISBN 978-1594634734 (англ.)

Усі права застережено

МІСТО ДІВЧАТ

ЕЛІЗАБЕТ ГІЛБЕРТ

З англійської переклала Ганна Лелів

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

*Для Марґарет Корді –
моїх очей, моїх вух, моєї дорогої подруги.*

*Ти все одно утнеш не одну дурницю —
ну то хоч з ентузіазмом.*

КОЛЕТТ

Нью-Йорк, квітень 2010

Одного дня я отримала листа від його доньки.

Від Анджели.

За останні роки я часто думала про Анджелу, але спілкувалися ми тільки втретє.

Уперше далекого 1971 року, коли я шила для неї весільну сукню.

Удруге — коли вона надіслала мені листа про те, що помер її батько. То було 1977 року.

А тепер Анджела написала мені, що якраз померла її матір. Не знаю, якої реакції вона сподівалася від мене. Мабуть, здогадувалася, що мене ця новина приголомшить. Та все ж не думаю, що вона це зі зла. Анджела не така. Вона добра людина. А головне — цікава.

Утім, я страшенно здивувалася, почувши, що її мати стільки протягнула. Я гадала, що вона вже на тому світі. Усі інші вже давно там. (Але чому б мене мало дивувати чиєсь довголіття, якщо я сама чіпляюся за життя, як рачок до дна човна? Я ж точно не одна така древня пані, яка дибає

вулицями Нью-Йорка, уперто відмовляючись покинути своє життя або свою нерухомість.)

Хоча в її листі найбільше мене вразило останнє речення.

«Вівіан, — писала Анджела, — то, може, тепер, коли моя матір померла, ти могла б розповісти мені, ким ти була для мого батька?»

Ну що ж...

Ким я була для її батька?

Лише він міг відповісти на це запитання. А що він ніколи зі своєї волі не говорив з донькою про мене, то не мені розповідати їй, ким я для нього була.

Зате я можу розповісти, ким був для мене він.